

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/30/2020
Identifikačné číslo spisu: 6219010028
Dátum vydania rozhodnutia: 15.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6219010028.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom 15. júla 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Y. Y. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Y. Y. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/109/2019 zo 6. novembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. Y. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej aj len „súd prvého stupňa“ alebo „okresný súd“), sp. zn. 11T/66/2014 z 20. októbra 2016 bol obvinený Y. Y. (ďalej aj len „obvinený“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 11. 01. 2018 v J. U. na miestnej komunikácii neďaleko rodinného domu č. XXX teda na mieste verejnosti prístupnom Y. Y. v čase okolo 09,30 h napadol Mgr. T. T. tak, že bez akejkoľvek predchádzajúcej výmeny názorov pristúpil k jeho motorovému vozidlu v ktorom sedel, otvoril dvere a udrel ho jedenkrát päťou do oblasti tváre, na ľavú stranu, pod ľavé oko so slovami „pamätáš si ma ty frajer“, na čo on odpovedal, že nepamätá, aby prestal a dal mu pokoj, na čo ho začal opätovne udierať rukou minimálne trikrát na pravú časť tváre so slovami „nepamätáš si ma z G., kde si do mňa vyskakoval ty kokot, ak aj dnes budeš do mňa vyskakovať, tak ťa zabijem“, čím toto konanie u Mgr. T. T., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom O. U. XX, X. X. vzbudilo dôvodnú obavu a strach o jeho život a zdravie, pričom mu boli podľa lekárskeho správ spôsobené zranenia, a to vyvrtnutie a natiiahnutie krčnej chrbtice a otras mozgu, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a dobu PN od 11. januára 2018 do 26. januára 2018.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm.

m), písm. h) Trestného zákona a § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, § 53 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest domáceho väzenia vo výmere 2 (dva) roky s tým, že podľa § 53 ods. 2 Trestného zákona uložil obvinenému po dobu výkonu trestu domáceho väzenia povinnosť zdržiavať sa vo svojom obydli a to v dome na adrese V. XX/XX, J. U. vrátane k nemu prináležiacich vonkajších priestoroch a to v dňoch pondelok, streda, piatok v čase od 14.00 hod. do 06.00 hod. nasledujúceho dňa, v utorok, štvrtok, sobotu nepretržite a v nedeľu v čase od 13.00 hod. do 06.00 hod. nasledujúceho dňa, ako aj povinnosť viesť riadny život a podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami podľa § 4 a § 5 zákona č. 78/2015 Z. z.

Súd prvého stupňa takisto vo výroku o treste stanovil, že podľa § 53 ods. 4 Trestného zákona po dobu výkonu trestu domáceho väzenia môže odsúdený opustiť svoje obydlie len po predchádzajúcom súhlase probačného a mediačného úradníka len z naliehavého dôvodu a na nevyhnutne potrebný čas, tento čas sa započítava do výkonu trestu.

Napokon súd prvého stupňa obvinenému postupom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť poškodeným: 1/ Sociálna poisťovňa, a. s., pobočka Banská Bystrica, Kapitulská 27, IČO: 30 807 484, škodu vo výške 75,30 Euro, 2/ Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s., Cintorínska 5, Nitra, IČO: 35 942 436, škodu vo výške 873,96 Euro a 3/ Mgr. T. T., nar. XX. T. XXXX, bytom O. U. XX, X. X., škodu vo výške 1.144,80 Euro.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali odvolanie tak obvinený vo svoj prospech a okresný prokurátor Okresnej prokuratúry vo Veľkom Krtíši v neprospech obvineného. O podaných odvolaniach rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) ako odvolací súd na verejnom zasadnutí uznesením, sp. zn. 4To/109/2019 zo 6. novembra 2019 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/8/2019 z 15. mája 2019 v časti vo výroku o treste s tým, že podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia a postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného Y. Y. zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený dovolanie, v ktorom poukázal na údajné naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku [vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania] a písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom právnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku obvinený uviedol, že v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 0Tp/195/2019, ktorého predmetom bol návrh prokurátora na vzatie obvineného do väzby v inej trestnej veci vyšlo najavo, že sudca JUDr. Ján Šulgan je voči obvinenému zaujatý a síce z dôvodu, že bol v minulosti vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2C/161/2016 z dôvodu negatívneho vzťahu voči manželke obvineného. Krajský súd preto v tejto inej trestnej veci v dôsledku námietky zaujatosti vznesenej obvineným k osobe označeného sudcu rozhodol uznesením pod sp. zn. 4Tpo/94/2019 tak, že JUDr. Šulgan je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Práve s poukazom na (tu Najvyšší súd Slovenskej republiky doslova cituje z podaného dovolania obvineného) „novozistené skutočnosti, ktoré vyšli najavo až po rozhodnutí odvolacieho súdu“ je zrejmé, že JUDr. Šulgan bol v čase svojho rozhodovania zaujatý voči osobe obvineného a musel mať o tejto zaujatosti vedomosť, v dôsledku čoho mal povinnosť predložiť spis na rozhodnutie o jeho prípadnej zaujatosti nadriadenému súdu. Nakoľko však tak neurobil, došlo k porušeniu práva obvineného na spravodlivý súdny proces. Okrem toho má obvinený vážne pochybnosti, či vôbec jeho trestnú vec rozhodol zákonný sudca, nakoľko podľa rozvrhu práce okresného súdu mal jeho trestnú vec prejednať JUDr. Slavomír Cimerman a nie JUDr. Šulgan.

Obvinenému nie je dodnes zrejmé, prečo došlo v jeho trestnej veci k zmene zákonného sudcu a prečo nebol o tejto zmene vôbec vyrozumený. Napokon uvedený dovolací dôvod podporuje aj skutočnosť, že vo veci viedol vyšetrovanie poverený príslušník PZ, ktorý bol zaujatý pre jeho pomer k veci a osobe obvinenému, ako uvádzal obvinený už v konaní predchádzajúcim podaniu dovolania. Rovnaký poverený príslušník PZ zároveň vyšetroval aj trestnú vec vedenú na základe jeho trestného oznámenia podaného na poškodeného a zároveň aj trestnú vec tvoriacu v súčasnosti predmet dovolacieho prieskumu. Preto nemohol postupovať objektívne a nezaujato pre pomer k veci a osobe obvineného tak, ako to predpokladá § 31 ods. 1 Trestného poriadku aj s poukazom na ustálenú judikatúru ESĽP v tejto oblasti. Odvolací súd ani okresný súd sa však s uvedenými námietkami zaujatosti náležite nezaoberali, čím znovu porušili právo obvineného na spravodlivý súdny proces.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený v podstate argumentoval výlučne s poukazom na to, že v konaní údajne nebol produkovaný jediný priamy dôkaz a ani nepriame dôkazy, ktoré by mohli slúžiť ako podklad pre rozhodnutie súdu o tom, že sa skutok preukázateľne stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete obžaloby. Obvinený v ďalšom obsahu podaného dovolania ďalej rozporoval a v rozsiahlej miere aj hodnotil výsledky vykonaného dokazovania a domáhal sa aplikácie tak princípu prezumpcie neviny, ako aj zásady in dubio pro reo. Okrem toho označil rozsudok súdu prvého stupňa za nepreskúmateľný a nezrozumiteľný, nakoľko nerozumie, prečo súd konštatoval aj existenciu osobitného motívu „z pomsty“. Takisto sa nestotožnil s prihliadnutím súdu prvého stupňa na odsúdenie obvineného v inej trestnej veci pre trestný čin úverového podvodu. V rámci dotknutého konania totiž došlo k schváleniu dohody o vine a treste súdom, pričom vzhľadom na charakter tejto trestnej činnosti na ňu súd prvého stupňa nemal vôbec prihliadať.

S odkazom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na podklade podaného dovolania tak, že

- postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví rozsudkom porušenie zákona v neprospech obvineného (pozn.: nešpecifikujúc konkrétne zákonné ustanovenie, ku ktorého porušeniu malo dôjsť) rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 4To/109/2019 zo 6. novembra 2019 a rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/8/2019 z 15. mája 2019
- zruší rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 4To/109/2019 zo 6. novembra 2019 ako aj rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/8/2019 z 15. mája 2019 s tým, že
- Okresnému súdu Veľký Krtíš prikáže, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Rovnopis dovolania obvineného bol postupom podľa § 376 Trestného poriadku doručený na vyjadrenie prokurátorovi Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš (ďalej aj len „prokurátor“). Prokurátor k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku označeného obvineným v podanom dovolaní uviedol, že obvinený v čase konania pred okresným súdom ako ani v odvolacom konaní žiadnu námietku zaujatosti voči osobe zákonného sudcu nevzniesol, hoci mal vedomosť o rozhodnutí predsedu Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. Spr. 1391/16 z 9. novembra 2016. Naviac, čo sa naposledy označeného rozhodnutia predsedu okresného súdu týka je v ňom jasne konštatované, že sudca JUDr. Ján Šulgan sa vyjadril, že negatívny vzťah má výlučne k manželke obvineného (ktorá bola v inej veci vedenej pred okresným súdom v procesnom postavení žalobcu v 2. rade), avšak zároveň konštatoval, že nemá žiadny vzťah k žalobcovi v 1. rade - obvinenému Y. Y. Z uvedeného vyplýva, že vzťah JUDr. Šulgana k obvinenému nebol takej intenzity, aby vznikli pochybnosti o jeho nestrannom a nezaujatom rozhodovaní. Prokurátor takisto poukázal na skutočnosť, že JUDr. Ján Šulgan prejednával a rozhodoval aj inú trestnú vec obvineného, a síce vec vedenú pred dotknutým okresným súdom pod sp. zn. 3T/22/2017, pričom v jej rámci rovnako nedošlo k žiadnemu vzneseniu obdobnej námietky zaujatosti obvineným. Pokiaľ potom obvinený tvrdí, že vyšetrovanie proti jeho osobe viedol ten istý poverený príslušník PZ, ktorý vyšetroval aj inú trestnú vec vedenú na základe trestného oznámenia podaného obvineným na poškodeného, ide o zjavne nedôvodnú námietku, ktorú obvinený opakuje už od prípravného konania a tak orgány činné v trestnom konaní ako aj súd sa s ňou riadne vysporiadali. Poverený príslušník vo veci preveroval a zabezpečoval všetky dôkazy svedčiace tak v prospech, ako aj v neprospech obvineného s tým, aby na konci prípravného konania mohol vec objektívne posúdiť na podklade vykonaného dokazovania a rozhodnúť na základe nazhromaždených dôkazov, ktoré následne

objektívne a bez akejkoľvek zaujatosti, resp. svojvôle aj vyhodnotila. Nad rámec uvedeného prokurátor skonštatoval, že námietka zaujatosti podaná obvineným voči poverenému príslušníkovi PZ je nedôvodná, nepodaná bezodkladne a namieta ňou navyše len výlučne procesný postup policajta, pričom s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku sa o takto formulovanej námietke nekoná. Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený v podstate len pokračuje vo svojej obhajobe v konaní predchádzajúcom podaniu dovolania a smeruje najmä proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdov nižšieho stupňa. Inak povedané, obvinený v podstate spochybňuje ustálený skutkový stav a prezentuje vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení vykonaného dokazovania, čo je v rozpore s obsahom § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) po predložení spisového materiálu primárne zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku) a za splnenia podmienky, že obvinený využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie podal prostredníctvom svojho obhajcu.

Po vykonaní vyššie uvedenej predbežnej prieskumnej povinnosti najvyšší súd dospel k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. e) a písm. i) Trestného poriadku a to riadiac sa nasledovným:

Najvyšší súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších (mimoriadnych) procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Úlohou dovolacieho súdu bolo teda posúdiť, či dovolateľove námietky obsahovo naplňajú niektorý z ním uplatnených dovolacích dôvodov.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Ak obvinený namietal zaujatosť zákonného sudcu JUDr. Jána Šulgana, hoci mu tieto okolnosti museli byť z vyššie podrobne uvedeného opisu skutkových okolností nepochybne známe už v pôvodnom konaní, stačí konštatovať, že ak by obvinený pred konaním hlavného pojednávania mal naozaj obavu, že JUDr. Ján Šulgan bude voči nemu vystupovať zaujato, nestranne a neobjektívne, malo by predsa byť prioritným záujmom obvineného preukázať pravdivosť svojich tvrdení o jeho prípadnej zaujatosti a doložiť za týmto účelom relevantné informácie preukazujúce pravdivosť jeho tvrdení - (*vigilantibus leges sunt scriptae* - zákony sú napísané pre bdelych, treba byť bdely, aby sme mohli ochrániť svoje právo, *vigilantibus iura* - právo je na strane ostražitých, *vigilantibus non dormientibus iura subveniunt* - právo pomáha bdelym nie spiacim). Nič také však obvinený neučinil; naopak, urobil tak až v podanom dovolaní.

Možno sa potom len domnievať, že je tomu tak preto, že ak by medzi nimi existoval - z pohľadu obvineného nepochybne negatívny vzťah, malo byť v záujme obvineného (od samého začiatku konania na súde), aby ho menovaný sudca predsa nesúdil (!).

Nad rámec uvedeného nedá najvyššiemu súdu nepoznamenať, že čo sa týka obvineným uvádzaného „prekvapenia“ spočívajúceho v tom, že jeho vec nesúdil pôvodný zákonný sudca JUDr. Slavomír

Cimerman, označený sudca oznámil dňa 13. februára 2019 svoju zaujatosť z dôvodu, že obvineného dlhé roky pozná, tykajú si a v minulosti sa ako rodiny navštevovali a udržiavajú priateľský vzťah; z toho dôvodu požiadal o vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci (č. l. 228). Na podklade uvedeného rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, sp. zn. 5Nto/3/2019 z 19. februára 2019 tak, že podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku sudcu JUDr. Slavomíra Cimermana vylúčil z vykonávania úkonov v trestnej veci obvineného vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3T/8/2019 (č. l. 233 spisu).

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že tieto skutočnosti boli obvinenému nepochybne známe v čase konania hlavného pojednávania pred okresným súdom konanom bezprostredne po pridelení jeho trestnej veci JUDr. Šulganovi. Z toho dôvodu najvyšší súd vyhodnotil s tým súvisiace námietky obvineného ako rýdzo účelové. Uvedené primerane platí aj vo vzťahu k obvineným namietanej zaujatosti príslušníčky Policajného zboru, s ktorou sa ostatne vysporiadal už okresný súd keď uviedol, že pokiaľ mal obvinený pocit, že je polícia voči nemu zaujatá, nič nebránilo tomu, aby namietal zaujatosť dotknutej príslušníčky Policajného zboru vykonávajúcej skrátené vyšetrovanie skôr, než až po preštudovaní spisu. Navyiac, samotný okresný súd skonštatoval, že obvinený je známy podávaním všemožných námietok voči rôznym orgánom (viď. str. 5 odôvodnenia rozsudku okresného súdu).

Najvyšší súd v tejto súvislosti bez ohľadu na vyššie vyjadrené uzatvára, že s odkazom na vyššie uvedený opis podstatných okolností je zrejmé, že dovolacie námietky, ktoré obvinený v podanom dovolaní subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, neboli namietané najneskôr v odvolaní. Preto na ne najvyšší súd nemohol prihliadať a obmedzil sa len na vyššie vyjadrené konštatovania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Obvinený v podanom dovolaní neuviedol žiadne vecné skutočnosti, ktoré by mali naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd konštatuje, že v uvedenom kontexte sa možno len domnievať, že pod citovaný dovolací dôvod mal obvinený v úmysle zrejme podradiť námietky, ktorými smeruje proti odôvodneniu rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, pričom hodnotí celkový priebeh konania.

Najvyšší súd preto pripomína, že v dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku [veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] - samozrejme vyjmúc takú procesnú situáciu, ak je osobou podávajúcou dovolanie minister spravodlivosti v rámci jeho dispozičnej právomoci zverenej § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť zo skutkového hľadiska len pomerne izolovaným prístupom a to sice, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené; teda či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Preto v dovolacom konaní na podklade mimoriadneho opravného prostriedku nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov - výnimkou je len už naposledy označené ustanovenie Trestného poriadku - nakoľko tieto predstavujú otázky upravené normami procesného práva, ktoré nie sú hmotnoprávnej povahy. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na citované nemôže najvyšší súd teda ani ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich

hodnotenie, nakoľko uvedená činnosť je zákonom zverenou doménou, ba priam privilégiom v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Čo sa týka samotného obsahu dovolania najvyšší súd poznamenáva, že nosným motívom podaného dovolania je pokračovanie obvineného vo svojej obhajobnej argumentácii prezentovanej už v konaní tak pred súdom prvého stupňa, ako aj v podanom odvolaní. V tejto súvislosti obvinený spravidla opakuje (až na malé výnimky) námietky predložené v predchádzajúcom konaní a vôbec nereflektuje právnu konštrukciu ním uplatňovaného dôvodu dovolania.

Inak povedané, z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený v ním podanom dovolaní prostredníctvom obhajcu však evidentne nerozlišuje skutkové námietky od námietok právnych. Ako však už najvyšší súd zdôraznil vyššie, dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení a v zásade vôbec neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižších stupňov, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania (výnimkou je len už zmieňovaný dôvod dovolania dostupný iba pre ministra spravodlivosti). Pre materiálny obsah podaného dovolania je pritom bez významu použitie pojmu „právny záver“, ak z materiálneho hľadiska obvinený napáda zjavne záver skutkový. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je teda obvineným síce správne uplatňovaný z formálneho hľadiska, no s poukazom na vecný obsah argumentácie obvineného obsiahnutej v podanom dovolaní ide celkom zjavne výlučne o námietky skutkového charakteru, ktoré predstavujú z pohľadu daného dovolacieho konania neprípustné námietky.

Najvyšší súd sumarizujúc konštatuje, že pokiaľ obvinený v podanom dovolaní neuvedie námietku právneho charakteru, nie je pri viazanosti uplatnenými vecnými námietkami (a nie dôvodmi dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) nielen povinnosťou, ale ani možnosťou dovolacieho súdu sa následne akokoľvek vyjadrovať k otázke samotnej správnej právnej kvalifikácie ustáleného konania. Ako už totiž bolo podrobne zdôraznené vyššie, skutková veta tak, ako bola ustálená zo strany súdov nižšieho stupňa, je pre dovolací súd (konajúci iba na podklade dovolaní obvinených) záväzná - v predmetnom mimoriadnom opravnom konaní už nemožno prehodnocovať ustálené skutkové závery, skúmať ich úplnosť či správnosť.

Na ústavne konformné vysporiadanie sa s námietkami obvineného takejto povahy plne postačuje strohé konštatovanie, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými (ale tiež právnymi) závermi súdu prvého stupňa, a tieto považoval sa dostatočne preukázané vykonanými dôkazmi. Akokoľvek ďalšia argumentácia dovolacieho súdu je v konečnom dôsledku s poukazom na už doposiaľ uvedené zbytočná, keďže by išlo len o opätovné opakovanie už vyššie podrobne precizovaných právnych úvah. Pokiaľ teda obvinený opakovane poukazuje (tak ako už aj pred odvolacím súdom) na to, že existujú dôvodné pochybnosti o tom, že skutok vôbec spáchal, resp. zistený skutkový stav hodnotí inak, ako skôr vo veci konajúcej a rozhodujúcej súdy, takýto argument nezodpovedá označenému dovolaciemu dôvodu. Ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými (ale tiež právnymi) závermi súdu prvého stupňa, a tieto považoval sa dostatočne preukázané vykonanými dôkazmi, nie je najvyšší súd oprávnený na ďalšie prehodnocovanie materiálnych dôvodov ustálených súdmi nižšieho stupňa a teda skúmať, či tieto „správne“ vykonali, prípadne vyhodnotili určité dôkazné prostriedky a z nich získané poznatky slúžiace na ustálenie skutkového stavu v miere spoľahlivo postačujúcej pre spravodlivé rozhodnutie vo veci.

Dovolaciemu súdu neprislúcha už v tretej inštancii preskúmať správnosť skutkových zistení a hodnotenie dôkazov súdmi nižšieho stupňa na podklade dovolania podaného obvineným, naopak, pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený Y. Y. spáchal skutok tak, ako je podrobne opísané v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Povedané inými slovami, pre dovolací súd je podstatnou výlučne tá skutočnosť, že vo veci tvoriacej predmet dovolacieho prieskumu použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkových podstát označených trestných činov a ktoré majú zároveň tomu zodpovedajúci odraz v právnej vete,

čomu zodpovedá právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods.2 Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona.

V nadväznosti na vyššie opísané úvahy najvyšší súd konštatuje, že z dôvodu úplnej absencie kvalifikovane uvedených a spôsobilých dovolacích námietok vzťahujúcich sa k dovolaciemu dôvodu uvedenému v naposledy označenom ustanovení Trestného poriadku argumentáciu obvineného aj v tejto časti odmietol ako zjavne nedôvodnú a nepodloženú.

Riadiac sa vyššie vyjadreným najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.